

Неочаквано той се съща, че трѣбва да се бърза, става и отминава, викайки ни:

— Е, хайде, момчета, на добъръ ви часъ! Вижте хубаво всичко, па го разправяйте по Софията.

Вървимъ, дишаме дълбоко и нищо не е въ състояние да ни спре. Сякашъ колкото по напредваме, въздуха става по-благъ, по-приятенъ. Самия пжтъ става по-удобенъ, по-сѣнчестъ. Искат се да нѣма свършекъ. Изведнажъ, при спомена за току що чутитѣ думи на селяка, стане ти чудно, какъ така той, толкова пжти до сега преброждалъ балкана, не е още свикналъ съ него до толкова, че да престане да ^{относн}чувствува неговитѣ хубости. Но вѣчната красота буди и вѣчна радостъ. Та може ли човѣкъ да остане слѣпъ за живописнитѣ и възхителни гледки, когато ^{една}единъ прѣстѣ селянинъ не ги отминава равнодушно? Чувствуващъ се дори виновенъ, че малко време си се наслаждавалъ на тия ненагледни и омайни картини, че малко време си дишалъ тоя ненаситенъ балкански въздухъ. Като предъ хубаво ястие, тебе ти се иска бавно да ядешъ, за да продължишъ удоволствието си по-дълго време.

Продължаваме да се изкачваме срѣдъ високитѣ върхове, върху които слънцето е сложило сякашъ свѣтли лжчисти шапки. Единъ ведъръ и уханенъ въздухъ се разлива наоколо, услажда дълбоко дишашитѣ ни гърди и ни кара да не мислимъ за предстоящия дългъ пжтъ.

Бай Василъ е избързалъ напредъ. Настигаме го при баража. Въ тоя воденъ бентъ, бчистенъ и направенъ отъ циментъ и желѣзо е хваната водата отъ балкана и презъ единъ сжщо така циментиранъ тунелъ, пробитъ въ планината и дългъ около 900 метра, е отпратена къмъ електрическата централа.